

ПРИКАЗКА

Било лѣтно време. Едно овчарче пасло овцитѣ си край гората и забелязало срѣдъ дърветата стройна трепетлика, на която листата играели безъ вѣтрѣ и въ най-силната жега.

— Защо играятъ така листата ти? — запитало овчарчето.

— Защото имѣ пѣя, макаръ ти и да не чувашъ пѣсенята ми, — отговорила трепетликата. — Но я да направѣше нѣкой отъ стѣблото ми свирка, цѣлиятъ би се разигралъ и развеселилъ!

Отрѣзало момчето клонче отъ трепетликата и си направило свирка. Надуло я и замърдало съ прѣститѣ си. Изведнажъ прозвучала игрива и весела пѣсень. Стадото, което лежало като мъртво подъ жегата, тозчасъ се разиграло.

Зачудило се момчето! Цѣль денъ свирило и не могло да се насити на свирката си. Привечеръ срещнало по пѣтя же-

тварки, които се връщали отъ жетва, морни и мълчаливи. Съ тѣхъ вървѣло и едно сираче, което никога не се засмивало, откакто умрѣла майка му. Момчето засвирило, и момитѣ веднага се разпѣли и разиграли. Радостъ изпълнила и сърдцето на сирачето. Усмихнало се то и се хванало на хорото между своитѣ дружки.

Вечеръта момчето се прибрало дома. Въ къщи отъ дълги години лежалъ боленъ на постеля неговиятъ стопанинъ, който билъ съ схванати рѣце и крака. Момчето се похвалило съ новата си свирка. Накарали го да засвири. И всички изведнажъ скочили, хванали се на хоро и почнали лудо да скачатъ и играятъ. Повдигналъ се отъ тригодишната си болестъ и самиятъ стопанинъ. И за чудо на всички, изправилъ се на крака, приближилъ се до играчитѣ и започналъ да подскача и играе както другитѣ.

